

som ved Salg. — En særlig Regel tiltrænges for det Tilfælde, at kun en Del af et Værk er ulovlig Gengivelse af et andet. Dernæst savnes i Lov 1857 § 20 en Regel angaaende Konfiskation af Former, Plader og lignende, og navnlig en Bestemmelse svarende til Lov af 31te Marts 1864 § 7, at Udlevering til den forurettede kun bør ske mod Erstatning¹⁾. At hjemle Konfiskation til Fordel for Forfatteren uden Vederlag vil ofte føre til en aldeles umotiveret Berigelse for denne. Den her opstillede Regel giver ham alt, hvad han har billigt Krav paa, og bør derfor foretrækkes. Men saa synes det omvendt billigt, at den forurettede kan fordrø Burdering foretagen, forinden han erklærer, om han ønsker Udlevering, da han ellers ikke kan være sikker paa, om han vil være tjent hermed.

Næstsidste Stykke i § 16 tilsigter kun at udfylde et Hul i den gældende Ret og behøver næppe særlig Begrundelse; jfr. ogsaa herved svenskt Lov (1877) § 16.

Medens det turde være betænkeligt at paalægge det offentlige en almindelig Forvaringspligt, saaledes som i det norske Forslag foreslaaet, maa det erkendes, at den sædvanlige Fremgangsmaade, Tilintetgørelse, kan føre til Ubilligheder, naar de i Paragraffen omtalte Handlinger ere foretagne i begrundet god Tro. I Paragraffens sidste Stykke er derfor indtaget en særlig Regel for dette Tilfælde, idet det dog er fundet rigtigere at paalægge Ejeren selv at drage Omjörg for, at Eksemplarerne tages i offentlig Forvaring, og at bære de dermed forbundne Omkostninger, end at paalægge det offentlige at tage Initiativet og bære de ved Forvaringen foranledigede Udgifter.

Til § 17.

Overensstemmende med det norske Forslag er det foreskrevet, at Erstatningen skal beregnes efter Bogladeprisen for den sidste retmæssige Udgave, idet det danske Forslags med den gældende danske Ret stemmende Regel, at Erstatningen simpelthen fastsættes til Bogladeprisen for det solgte Antal Eksemplarer, ofte vil medføre, at den krævede faar mere end fuld Erstatning. At gøre den i Slutningen af Paragraffens første Stykke hjemlede fakultative Strafmedjættelse

anvendelig ogsaa paa ulovlig Indførsel, saaledes som nu foreslaaet, turde være uden Betænkelighed, da den herved udviste Uagtsomhed ofte vil være af lidet graverende Art.

De øvrige Ændringer ere blot redaktionelle og skulle fremhæve, at Erstatningspligt først indtræder ved Offentliggørelsen.

Saa vel ved denne Paragraf som ved §§ 18 og 20 turde det være rigtigt at beholde Ordene „forjættigt eller uagtsomt“ for tydeligt at fremhæve, at Ansvarsbetingelserne ere andre end i §§ 16 og 19.

Til § 18.

Denne Paragraf har et væsentlig videre Omraade end den nærmest tilsvarende Bestemmelse i Lov 1857 § 21, hvilket er en nødvendig Konsekvens af Lovens ved §§ 1 og 2 angivne videre Ramme. Reglen om Erstatningens Beregning er affattet noget mere præcist, og det er herved søgt at bringe den saa vidt muligt i Harmoni med Grundlæggningen i § 17.

De i denne Paragraf foretagne nye Ændringer ere blot Redaktionsændringer.

Til § 19.

Medens Tilregneligheden bør være Betingelse for egentligt Erstatningsansvar saa vel som for Strafansvaret, synes der ikke at være Grund til at lade den, der utilregneligt krænker andres Forfatterret, kufere herved. Den indvundne Nettofortjeneste bør han udlevere. Af Hensyn til de Misligheder, der flæbe ved Anvendelsen af Berigelsesmaalestokken i egentlig teknisk Forstand, er det foreslaaet kun at tage Hensyn til, hvad der er indbundet ved den uretmæssige Benyttelse, uden at der tages Hensyn til, om den paagældende i Ansvarets Øjeblik kan siges endnu at være beriget. Herved adfyller Forslaget sig fra de i øvrigt tilsvarende Bestemmelser i den tyske Lov §§ 18 og 55.

Den i denne Paragraf foretagne nye Ændring tilsigter kun tydeligere og kortere at udtale, at det er den indvundne Nettoindtægt, der skal svares.

Til § 20.

Da det vilde være for strengt at paalægge den, der har forjættigt Angivelse af Silden, naar Benyttelsen ellers er lovlig, det almindelige Ansvar efter § 17, hvilket i Mangel af særlig Regel maatte antages, og da hint Paabud i §§ 14 og 15 paa den anden Side bør kunne

¹⁾ Saaledes ogsaa tyssk Lov § 27, hollandsk Lov Art. 21, ungarsk Lov § 21. Herimod norsk Lov § 25, svensk Lov § 15, fransk Lov af 12. Juli 1793 Art. 3, ungarsk Lov af 1. Juli 1842 (5 og 6 Viet. C. 45 f. 23).